

lingen om Ringens Optagelse havde aabenbaret saa megen kærlig Imødekommehed, saa varme Ønsker om at faa Missionskvinderne med. Langt mere, end hun nogensinde havde kunnet drømme om.

Begivenheden i Trondhjem fremkaldte først en Adresse fra en Mængde ledende Kvindesagskvinder rundt om i Landet,

hvori de udtalte deres dybeste Beklagelse over det skete, og rettede en varm og indtrængende Bøn til hende om „ikke at slippe dette Samlingsarbejde, der var af en saa stor og vidtrækkende Betydning for norske Kvinders Udvikling.“

Dernæst en Adresse underskrevet af ca. 250 Missionskvinder ogsaa fra forskellige Egne af Landet, der protesterede mod Indmeldelsen af Kvindeforeningerne i Nationalraadet.

Hele denne Historie vakte et Røre fra Nord til Syd. Selv i de mest afsidesliggende Sogne var Kvindebevægelsen bragt nær til Missionskvinderne. Der drøftedes for og imod i By som paa Land. Modstanden var paa sine Steder stærk, som mod alt nyt, naar man ikke undersøger Sagen, men kun gaar efter sin Følelse.

Det var en svær Tid for Fru Gjør, men saa underlig mild gik hun gennem den, og hun voksede selv under Striden.

Jeg havde den Lykke under et Ophold i Kristiania i Fjor at tilbringe 8 Dage i hendes Hjem. En saadan Tid glemmer man aldrig. „Med Fru Gjør har vor Kirke tabt en af sine betydeligste Kvinder, en af de faa Kvinder, der aktivt har været knyttet til vor Kirkes Udvikling i mere end et halvt Hundrede Aar,“ skriver

„Norsk Kirkeblad“ om hende. Denne „betydelige“ Kvinde, sad der stille og saa uhyre beskeden og fortalte om hele denne Sag, der havde grebet saa stærkt ind i hendes Liv i de sidste Aar. „Det er ikke let, naar man bliver gammel, ligesom at komme i Modstrid med sin Samtid,“ sagde hun. Men hun følte Guds Kald, og han bar hende uskadt igennem alt.

Man har Teorier om, at gamle Mennesker ikke alene legemligt talt stivner, men ogsaa aandeligt talt gør det. Det er jo ogsaa

Regelen. Her saa man en gammel Kvinde ungdomsfrisk og med en saa høj Grad af Forstaaelse af sin Tid, at hun i en Alder af over 70 kunde bruges til Fører og Banebryder.

Uvilkaarligt mindedes jeg det Ord: „De som er plantede i Herrens Hus, de skal grønnes i vor Guds Forgaarde; de skal endnu bære Frugt, naar de er graahaarede, de skal være saftige og grønne.“ Ps. 92; 14—15,